

Filemon Wesselink

Eddy
: en de
reuzen
snottebel!

met illustraties van
Richard Verschraagen

moon

© 2020 Filemon Wesselink
© 2020 Illustraties: Richard Verschraagen
© 2020 Moon, Amsterdam
Ontwerp omslag en binnenwerk: Petra Gerritsen

ISBN 978 90 488 4933 8
ISBN 978 90 488 4934 5 (e-book)
NUR 273

www.uitgeverijmoon.nl
www.overamstel.com

OVERAMSTEL
uitgevers

Moon is een imprint van Overamstel uitgevers bv

Alle rechten voorbehouden.
Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of
openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie,
microfilm of op welke wijze ook, zonder voorafgaande
schriftelijke toestemming van de uitgever.

Het was nog maar net herfst toen het begon.
Een kleine snottebel gluurde even naar
buiten vanuit Eddy's neus. Hij snoof hem
snel weer naar binnen.

Maar de snottebel wilde niet in Eddy's
neus blijven, hij wilde steeds weer naar
buiten kijken. Net alsof de snottebel zelf
een frisse neus wilde halen.
Eddy snoof hem keer op keer omhoog.

Al dat snuiven maakte Eddy moe.
En daarom liet hij de bel uiteindelijk
maar hangen.

Eddy's mama wilde alleen geen kind met een snottebel. Ze zag de ouders op het schoolplein naar Eddy kijken. Ze trokken hun neuzen op. Mama wilde niet dat andere ouders haar kind vies zouden vinden. Als het groengele ding Eddy's neus uitkwam veegde ze hem snel weg met haar zakdoek.

Maar er was iets geeks aan de hand. Telkens als mama de snottebel weghaalde kwam hij even later een klein beetje groter weer uit Eddy's neus.

Eerst had Eddy's mama aan een zakdoek nog genoeg... maar na een paar dagen was de snottebel zo groot dat ze een theedoek nodig had om hem weg te vegen.

Hij groeide zo hard dat Eddy na een tijdje helemaal niet meer met zijn speelgoedieren kon spelen. De neushoorns, de krokodillen en de kamelen kwamen iedere keer weer vast te zitten in het snot.

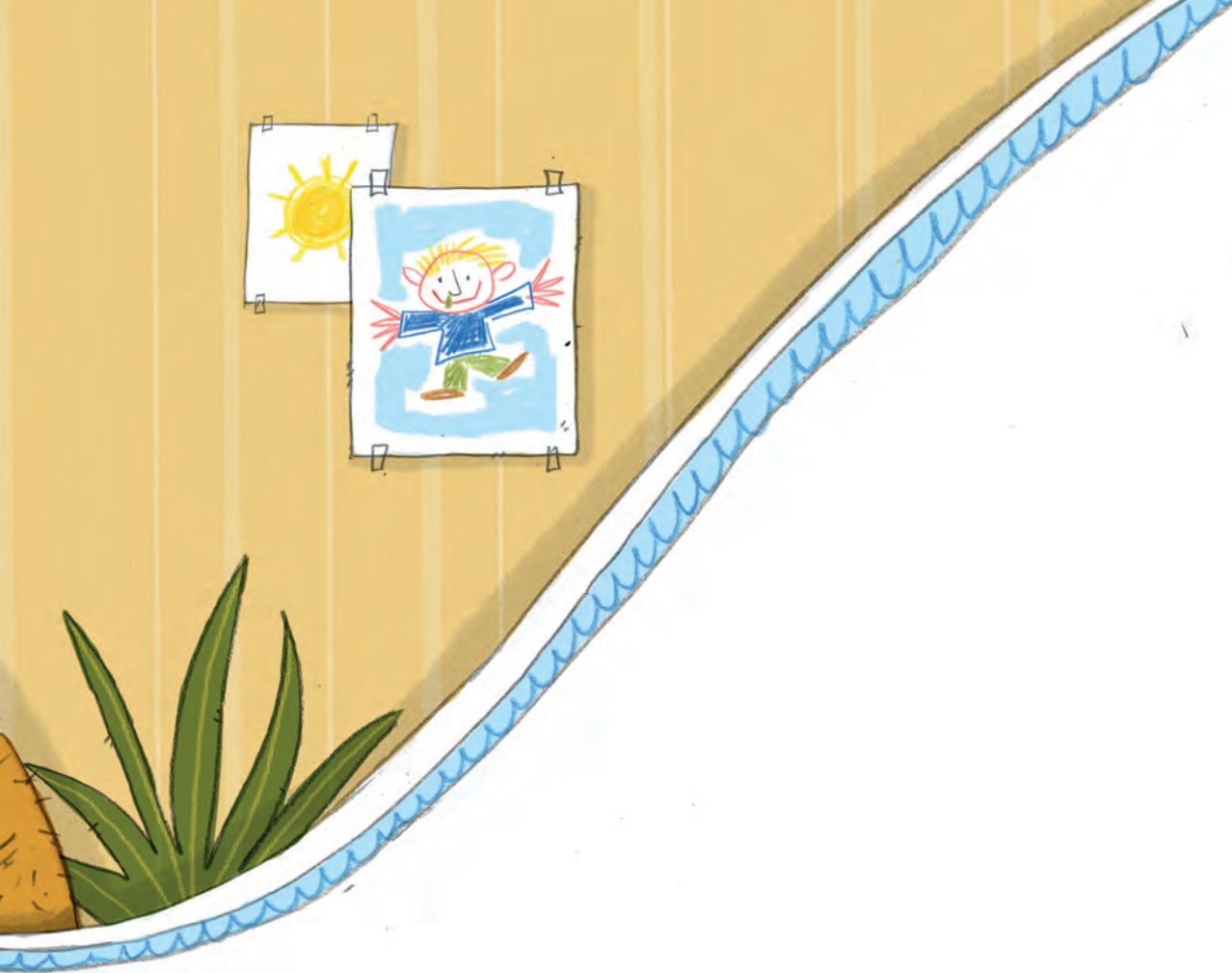

Gelukkig werden de meeste dieren door Eddy gered. Alleen de panter liet Eddy lekker zitten. Dat vond hij maar een eng beest. Hij was altijd bang dat er 's nachts eentje onder zijn bed zou liggen.

Na een week was de snottebel zo groot geworden dat mama zelfs een tafelkleed nodig had om hem van Eddy's neus te halen.

Na een maand kwam de snottebel tot aan de grond en sleepte hij achter Eddy aan. Mama probeerde hem nog weg te halen met een heel groot laken. Maar de snottebel was al te groot.

Iedereen op straat keek naar Eddy en zijn reuzensnottebel. Sommige mensen lachten, andere keken verbaasd. Eddy vond het maar vervelend. Hij wilde liever net als de andere kinderen zijn, die geen snottebel hadden, of alleen een kleintje, soms.

Als Eddy en mama boodschappen gingen doen, waren er zelfs mensen die met de snottebel op de foto wilden. Mama kreeg een rood hoofd van schaamte. En Eddy moest dat ding de hele dag achter zich aan slepen. Pff... wat was dat zwaar.